

Врѣхъ туй отгорѣ г. Нѣголъ излѣзва изъ ходайката си: той доближава чича Цоня пріятелски, стисва го за рѣка, разпытваго какъ сѣ жена му и дѣцата му, и каква работе го е довела въ града. „Господине, носѣхъ ви за урѣченото време парытъ“, отговорилъ чичо Цоню. И измѣкналъ въ сѣщото време отъ пазва мѣшинена кесійка пълна съ жалтицы. „Не ми са сърдете, казалъ ёще той, дѣто са позабавихъ нѣкой день. Пѣтищата, както знате, бѣхъ изпоразвалены, та немаше какъ да довезѣхъ за проданъ неща на пазарь.

— Азъ не ти са сърдѣхъ никога, отговорилъ г. Нѣголъ; знамъ че си почтенъ челѣкъ и не е потрѣбно да ти наумявамъ, че имашъ